

A. L. J. C. van Hasselt †

Op 11 Juli overleed onverwacht op 74-jarige leeftijd collega A. L. J. C. van Hasselt. Het ontstellende bericht van zijn plotselinge verscheiden kwam als een slag, daar niets dit onvermoede deed voorzien. Wie hem in de laatste daaraan vooraf gegane weken nog had ontmoet — en dat zullen er uiteraard niet weinigen zijn — konden moeilijk een andere verwachting koesteren dan dat de contacten ongelimiteerd zich zouden blijven voortzetten: aan van Hasselt veranderde nu eenmaal niets . . . Het heeft ineens niet meer mogen zijn.

Wanneer men zich zijn beeld voor de geest stelt dan gaan de gedachten als vanzelf terug naar het hoogtepunt van zijn tandheelkundig leven, toen zijn gouden jubileum met de voor zijn persoon en positie gepaste luister werd herdacht en daarna gevierd en waarbij hem als bijzondere omlijsting van het huldebetoon het ere-voorzitterschap van de Maatschappij werd aangeboden.

Wat doorklonk in de toespraken van allen, die zich op die dag gedrongen gevoelden hun waardering, ja bewondering voor de toenmalige jubilaris onder woorden te brengen, was het respect voor zijn nimmer aflatende belangstelling, zijn — men zou kunnen zeggen: alomtegenwoordigheid waar het gold de zaak der tandheelkunde te dienen, hetzij in commissies of op vergaderingen, bij beraadslagingen in groter of kleiner verband; op collega van Hasselt kon te allen tijde worden gerekend.

En als laatste — voor hem en ons zeker niet het minste — zijn vitaliteit, opgewektheid en een ogenschijnlijk onverslijtbare fysiek, waarop de tand des tijds kennelijk geen vat kon krijgen. Het harmonische verband tussen de levenskracht die zijn persoonlijkheid uitstraalde, de gereede aandacht en bereidheid om aandeel te nemen in het be- raad, waar en wanneer ook, en zijn oordeel — zonder hardheid — waarvan gaarne kennis werd genomen en waarnaar men zich veilig kon richten, heeft hem alle decennia door tot een steunpilaar en sieraad van de niet eens zo geleidelijk groeiende tandheelkunde gemaakt.

Aan alle uitingsvormen van het tandheelkundige leven in deszelfs nu en dan deinende ontwikkeling heeft hij een actief aandeel genomen, bestuursfuncties in bonte wisseling met toewijding vervuld. De voorzittersshamer, zowel van verenigingen als bij feestelijke bijeenkomsten, heeft hij op bekwame wijze gehanteerd uit hoofde van de bijzondere gaven, welke hij daarvoor bij uitstek bezat. Wat daarbij opviel was zijn aparte zeggingskracht, gekenmerkt door een zeer persoonlijke gevoels- toon.

Ook in internationaal verband heeft men de vruchten weten te plukken van zijn verknochtheid aan de tandheelkunde in al haar

gedaanten. De F.D.I., waarvan hij de oprichting en groei door al de jaren van nabij heeft gevolgd en een der vooraanstaande figuren was geworden, droeg hij een niet minder warm hart toe. Zijn laatste bijdrage in het vorige nummer van ons Tijdschrift, waarvan hij helaas de publicatie niet heeft mogen beleven, getuigt op treffende wijze van zijn band met het verleden van deze unieke organisatie. De posthume verschijning in druk accentueert temeer hoe abrupt hij is ontvallen aan de tandheelkundige gemeenschap.

In zijn omvattende belangstelling waren ook de tandheelkundige studenten ten nauwste betrokken. Het ere-voorzitterschap van „John Tomes” gaf volledige uitdrukking aan het gemak waarmee hij eveneens bij de jongeren aller sympathie wist te winnen.

Het is zeker niet in de laatste plaats dat onze gedachten uitgaan naar de hechte band, die de thans ontslapene gedurende dertig jaren met ons Tijdschrift heeft onderhouden. Na zijn terugkeer uit het toenmalige Indië, maakte hij aldaar deel uit van het „gezelschap”, dat de uitgave verzorgde. Toen de nood aan de man kwam was hij te vinden om als redacteur zijn krachten rechtstreeks in te zetten. Na de reorganisatie in 1918 keerde v a n H a s s e l t naar de algemene leiding terug, alwaar hij zijn plaats in het Algemeen Bestuur met de van hem bekende toewijding tot het laatst heeft ingenomen. Met zijn bezadigd en wijs inzicht heeft hij de belangen van ons orgaan onverflauwd gediend.

Een otium cum dignitate strookte niet met zijn verlangens. Zolang zijn geestelijke en lichamelijke geschiktheid het zouden toelaten hoopte hij in actie te blijven, want — aldus zijn motivering: „ik houd van het werk.” De dood heeft hem ook van zijn patiënten weggeroepen. Voor hen zal het verlies niet minder groot zijn als voor ons.

Behoeft het nog gezegd dat voor de meesten onzer het jarenlange verkeer met v a n H a s s e l t tot een bijzonder vriendschappelijke verhouding is uitgegroeid? Niemand kon ontkomen aan de bekoring die van zijn innemende omgang uitging.

Bij zijn uitgeleide op „Westerveld” getuigde een grote schare collega's en vrienden door haar aanwezigheid van de oprechte gevoelens welke men hem allerwegen toedroeg. Uit de woorden ter nagedachtenis van personen uit kringen buiten ons vak bleek hoezeer ook elders v a n H a s s e l t 's heengaan een leegte heeft geschapen, die moeilijk door anderen kan worden aangevuld.

Laat ons troost putten uit de wetenschap dat met dit onverwachte heengaan de gebreken van de ouderdom, welke hij vreesde als onverenigbaar met het werk dat hij zozeer begeerde, hem zijn bespaard gebleven.

P. H. B u i s m a n